

overtraadt, økonomisk overfor Bankloven; hvis den er overtraadt. At denne Kommission maa nedsettes, derom er alle enige. Jeg tvivler om, at Formen for Kommissionen, de to Paragraffer, hvori Kommissionsforslaget er affattet, uændret kan gaa igennem Rigsdagen.

Jeg skal derefter vende mig til Reorganisationsforslaget, men til Forstaaelse af dette er det nødvendigt at dvæle i nogen Tid ved de tre Stadier, hvori Landmandsbankens Fald skrider frem. Det første Stadium er Februar i Aar, hvor 27 Mill. Kr. afskrives paa Regnskabet; det andet Stadium, det, hvor Landmandsbanken erklærer, at yderligere $55\frac{3}{4}$ Million er tabt, og at der til Rest vil være af Reserver $5\frac{1}{2}$ Million; og endelig er det sidste Stadium: det, hvori vi befinder os i Øjeblikket, hvor Bankinspektørens Opgørelse er taget frem igen fra det Skjul, hvori den hidtil har befundet sig, og nu anerkendes som den, der maa benyttes. Efter de paa de to første Stadier i Faldet fremlagte Tal var Landmandsbankens Forhold det, at der overfor en Aktiekapital og en Reserve paa ca. 188 Millioner stod et Tab, som lod Aktiekapitalen urørt og 5 Millioner af Reserven til Rest. Efter det, som Regeringen nu lægger til Grund for sine Planer om Reorganisation, er der efter Bankinspektørens Opgørelse af disse 188 Millioner medgaaet 171, saaledes at der af Aktiekapitalen kun kunde være 17 Millioner til Rest; og da Status yderligere er forringet ved Faldet i de Aktier, Landmandsbanken selv ligger inde med, og ved Forøgelsen af den Beholdning i Landmandsbankaktier, som den ligger inde med, vil det ses, at der efter denne Opgørelse ikke er meget til Rest af Aktiekapitalen. Hvad man da vil nedskrive den til, vil altsaa væsentlig være formelt.

Det er nu ganske klart, at ved den midlertidige Ordning i Juli forelaa der den samme Indberetning fra Bankinspektøren som den, der nu danner Grundlag for Ordningen. Den blev lagt til Side i Juli, den tages frem nu. Derved er Bankinspektøren blevet stillet paa den Plads, han har Krav paa; og det er tilfredsstillende, at der overfor de mange Fejl, der er begaaet, dog er Anledning til at sige, at naar en Del af Pressen har angrebet Bankinspektøren, saa har det beroet paa en Fejltagelse. Denne Del af Pressen er utvivlsomt gaaet ud fra, at naar der i sin Tid, i Juli, udsendtes af Regering og Nationalbank den meget omtalte Erklæring, saa maatte det være, fordi der forelaa fra Bankinspektøren en Redegørelse, hvorpaa denne Erklæring hvilede, og man

har derfor maattet gaa ud fra, at Bankinspektøren ikke havde været sin Opgave voksen. Nu ser man jo helt klart, hvorledes Forholdet ligger, nu anerkendes Bankinspektørens Indberetning, selv om man gør en Bemærkning om, at den Pessimisme, som den giver Udtryk for, maaske er saa stor, at der kan være en Mulighed for at indvinde noget mere, end den gaar ud fra. Men altsaa, Bankinspektørens Indberetning, er nu endelig blevet sat paa den Plads, den havde Krav paa.

Man maa da spørge: Hvorfor blev den lagt til Side i Juli? Jeg skal kort beskæftige mig med Regeringens og Nationalbankens Udtalelser herom. Først forekommer det mig, at det vil være nødvendigt at sige, hvad Statsministeren i Udvalget i Dag har sagt: at det indenfor Regeringen er ham og Handelsministeren, som ene og alene har Ansvaret for den i Juli trufne Ordning og for Udsendelsen af det omhandlede Communiqué, idet der ikke var Tid til at sammenkalde de øvrige Ministre til et Møde; og Statsministeren understregede sit og Handelsministerens Ansvar saa stærkt, at han tilføjede, at man ikke af hans Udtalelser maatte slutte, at de øvrige Medlemmer af Regeringen billigede, hvad der var sket. Da jeg i Udvalget drog den Slutning af denne Udtalelse, at den kun kunde forstaaes, som om andre Medlemmer af Regeringen m. 2 billigede, hvad der var sket i Juli, blev dette ikke modsagt.

Eet Medlem af Regeringen har imidlertid overfor hele dette Forhold en Særstilling, og jeg ønskede derfor hans Stilling oplyst og fik den ogsaa delvis oplyst. I det nuværende Ministerium er ikke som tidligere i nogle Aar Handelsministeren kongelig Bankkommissær i Nationalbanken, men derimod Justitsministeren, og da Statsministeren havde erklæret, at kun han og Handelsministeren havde Ansvaret, maatte man derfor spørge: Har Justitsministeren været ukendt med Udsendelsen af Communiqué'et om Forhandlingerne mellem Nationalbanken og Landmandsbanken? Dertil svarede: Ja, han var ukendt dermed — og det ledsages med den Bemærkning, at han var bortrejst i de to Dage, det drejede sig om. Derved er det altsaa klart, at han ikke har deltaget i Forhandlingerne, at han ikke har deltaget i Udstedelsen af Communiqué'et. Men da den kongelige Bankkommissær og Justitsminister vendte tilbage til Ministeriet, maa han selvfølgelig have forlangt Oplysning om, hvad dette Communiqué betød. Jeg kan ikke tænke mig, at den